

CONFIRMATIO, ET INNOVATIO CONSTITUTIONIS

Incipientis : *Ex illa die :*

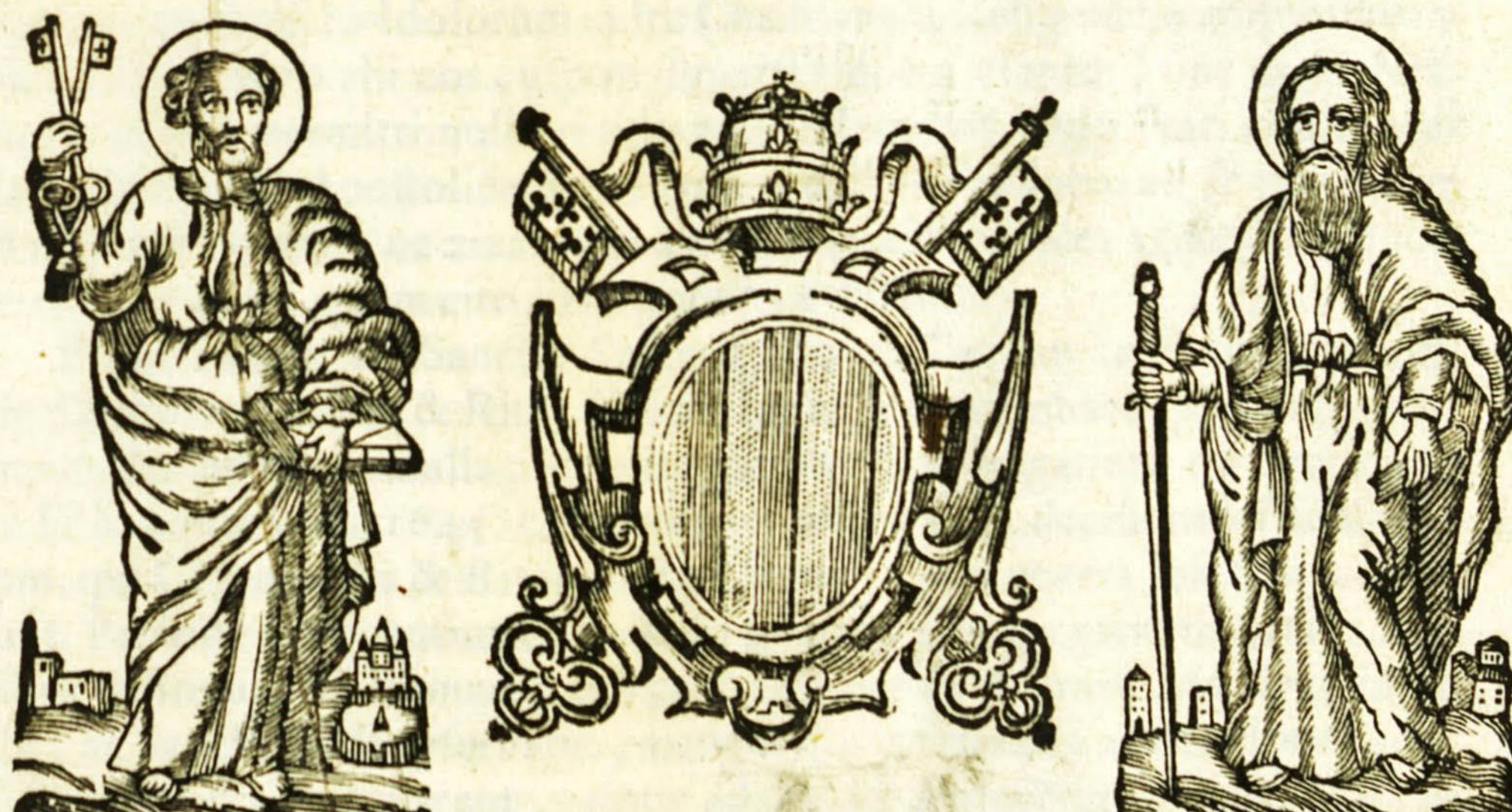
A CLEMENTE PAPA XI.

In Causa Rituum , seu Ceremoniarum Sinensium editæ

N E C N O N

Revocatio , rescissio, abolitio, cassatio, annulatio, ac damnatio Permissionum
super iisdem Ritibus , seu Ceremoniis in quadam Pastorali Epistola Caroli
Ambrosii Mediobarbi Patriarchæ Alexandrini olim Commissarii , &
Visitatoris Apostolici in Sinarum Imperio
contentarum ,

*Cum præscriptione novæ formulæ Juramenti per Missionarios illarum
partium præsentes , & futuros præstandi.*

M A T R I T I ; M D C C X L I I .

Ex Typographia Joannis à Zuñiga,

Tableau des Mœurs

A CLEMENTE PATRICK

11 MDCCLXII. - ITALIA.

Exodus 24:12 And he said unto Moses, Come up unto me into the mount; and I will give thee the tables of stone, and the law, and the commandments which I have written; that thou mayest teach them unto the children of Israel.

AVSA

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

X quo singulari Dei providentiâ factum est , ut Orientalium , & Occidentalium Indiarum Regiones Europæ innotescerent , Apostolica Sancta Sedes , quæ ab ipsis Ecclesiæ incunabulis Evangelicæ veritatis lumen ubique diffundere , & illud ab omni erroris umbra servare maximo studio curavit , in his quoque novissimis temporibus Evangelicos Operarios in antedictas Regiones sedulò misit ; ut Idololatriâ ibi latè dominante funditus eradicatâ Christianæ Fidei semen opportunè spargerent , atque horrentes illos & incultos campos in fertiles florentesque vineas uberrimos æternæ vitæ fructus daturas commutarent . Ex Regionibus autem illis , quas Sancta Sedes præ cæteris ante oculos habuit , fuit profecto amplissimum Sinarum Imperium : in quo quidem negari non potest , quin Christiana Fides progressus ingentes fecerit , longè etiam majores factura , nisi coorta inter Operarios à Sancta Sede illuc missos dissidia cursum intercidissent .

Occasionem dissidiis ejusmodi dederunt Ceremoniæ quædam , & Ritus , quibus Sinenses ad Confucium Philosophum , & Majores suos honoribus prosequendos uti consueverunt : cum nonnulli ex Missionariis contenterent , eas esse Ceremonias , & Ritus merè civiles , adeoque concedendos iis , qui relicto Idolorum cultu Christianam Religionem amplectebantur ; contra vero alii eos , utpote superstitionem olentes , sine gravi Religionis injuria permitti nullo modo posse assererent . Quæ sane controversia multis annis Apostolicæ Sedis curam & solicitudinem ad se traxit ; cum id maximè caveat , ne zizania in agro Dominico radices agant , aut , si forte egerint , eæ , quam cito fieri potest , evellantur .

Primò itaque ad Sanctæ Sedis Tribunal Causam hanc detulerunt ii , qui Ceremonias illas , & Ritus Sinicos superstitione imbutos suspicabantur . Super illis dubia nonnulla proposita fuerunt Congregationi de Propaganda Fide , quæ anno 1645. comprobavit responsa ac decisiones Theologorum , qui Ceremonias & Ritus eosdem superstitione revera infectos judicarunt . Proinde Innocentius Papa X. ad præfatæ Congregationis preces , omnibus & singulis Missionariis sub pœna excommunicationis latæ sententiæ , sibi , ac Sanctæ Sedi reservatæ , mandavit , ut responsa ac decisiones prædictas omnino observarent , easque ad praxim deducerent , donec sibi , & Apostolicæ Sedi aliter visum non esset .

Verùm paulò post ab aliis ejusdem Missionis Operariis alia dubia de iisdem Ritibus & Ceremoniis ipsimet Congregationi de Propaganda Fide fuerunt exhibita , ex quibus Ceremoniæ ipsæ , Ritusque nullam in se superstitionem habere videbantur . Negotium itaque hujusmodi ab Alexandro Papa VII. Sac. Inquisitionis Congregationi commissum fuit : quæ , prout variâ diversâque ratione fuerat sibi de eisdem Ceremoniis expositum , alias quidem tamquam merè civiles & politicas esse permittendas ,

A 2

alias

AVSA

alias verò ~~minimè~~ tolerari posse judicavit: idemque Alexander Pontifex anno 1656. hanc sententiam probavit, & confirmavit.

Sed ecce tertio ad Sanctam Sedem hæc eadem controversia. Cum plura dubia Sacræ Inquisitionis Congregationi proposita fuissent, illud quoque ab ea quæsitum fuit, utrum adhuc vigeret Ianocentii Papæ X. præceptum, quo sub poena excommunicationis latæ sententiæ mandabat observantiam responsionum, ac decisionum, quæ à Congregatione de Propaganda anno 1645. ut supra dictum est, emanaverant. Præterea, an, stantibus recens expositis dubiis, earum praxis retinenda foret: cum præsertim obstatre videretur Decretum Sac. Inquisitionis, quod ab ea emanavit anno 1656. super quæsitis nonnullis diversâ ratione, aliisque circumstantiis propositis ab Operariis Apostolicis in Sinarum Regno commorantibus. Respondit ad hæc. Sac. Inquisitionis Congregatio anno 1669. præfatum Congregationis de Propaganda Fide Decretum adhuc vigere habitâ ratione rerum, quæ fuerunt in dubiis expositæ; neque illud fuisse circumscriptum à Decreto Sacræ Inquisitionis, quod anno 1656. emanavit; immo esse omnino observandum juxta quæsita, circumstantias, & omnia ea, quæ in antedictis Dubiis continentur. Declaravit pariter eodem modo esse observandum prædictum Sacræ Congregationis Decretum anni 1656. juxta quæsita, circumstantias, & reliqua in ipsis expressa. Hoc autem Decretum Clemens Papa IX. comprobavit.

Cum autem omnia præfata Decreta pro varia rerum expositarum ratione fuerint facta, ac promulgata, tantum absuit, ut Rituum Sinensium controversia finem obtineret, ut magis illa vires, & incrementum acquireret. Nam scissis Evangelicis Operariis in partes adducta res fuit in acerorem animorum, ac sententiarum contentionem. Atque hinc, non sine gravi scandalo, magnoque Fidei damno, consecuta est prædicatio non uniformis, & non eadem ubique Christianorum illorum disciplina & institutio. De his autem absurdis certior factus Innocentius Papa XII. Prædecessor noster, id muneris sui omnino esse putavit, ut perniciosis adeo disfidiis finis daretur; proinde exactam maximeque accuratam totius hujus controversiæ discussionem Sacræ Inquisitionis Congregationi comisit. Cumque nihil intentatum reliquisset, quo sinceram facti notitiam obtineret, firmata quoque fuerunt de illius mandato summa cum diligentia Quæsita, quæ per eandem Sacram Congregationem resloverentur.

Quæsitorum illorum examen Innocentii Papæ XII. mors intercepit. Clemens autem XI., qui successit, Prædecessoris sui zelo plenus, coram se quæsitorum eorumdem examen fieri voluit. Quamobrem post diuturnam, maturam, & accuratissimam rei discussionem, post auditas ex utraque parte rationes, quibus libere producendis unicuique loci amplissimus datus fuit, idem Clemens Papa XI. anno 1704. confirmavit, & Apostolicâ authoritate comprobavit præmemoratae Sacræ Congregationis responsiones ad omnia & singula quæsita proposita, quibus Ritus Sinenses, utpote superstitione imbuti, prohibebantur; mandavitque præfatas responsiones ad Carolum Thomam de Tournon Antiochiæ Patriarcham, Commissarium, & in Sinarum Regno Visitatorem Apostolicum transmitti; ut nimis exactam earundem observantiam omnibus & singulis Missionariis, poenis quoque Canonicis in refractarios in dictis, præciperet.

Promulgavit quidem Patriarcha Antiochenus decisionem Apostolicam, addito Decreto, quo ab universis ejus observantiam exigebat. Cum autem illam tentassent eludere, variisque inanibus rationibus effugere ii,

AVSA

qui Sinenses Ritus tamquam politicos, ac merè civiles propugnaverant, prædictus Pontifex Clemens XI. Decreto, quod per Sacrae Inquisitionis Congregationem emanavit anno 1710. præcepit omnimodam, & inviolabilem earumdem responsionum abs se Apostolica authoritate confirmatarum observantiam, & alia quæ Decreto ipso continentur, quod est tenoris sequentis:

D E C R E T U M.

Super omnimoda, ac inviolabili observatione Responsorum alias in Causa Rituum, seu Ceremoniarum Sinensium à Sacra Congregatione datorum, & à Sanctissimo approbatorum cum aliis Ordinationibus.

Feria v. die xxv. Septembbris MDCCX.

In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis habita in Palatio Apostolico Quirinali coram Sanctissimo Domino Nostro D. Clemente Divina Providentia Papa XI., ac Eminentissimis, & Reverendissimis Dominis S. R. E. Cardinalibus in tota Republica Christiana contra hereticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Idem Sanctissimus Dominus Noster in Causa Rituum, seu Ceremoniarum Sinensium, auditis tam in Congregationibus anno præterito non semel, quam in aliis, mense & anno presentibus plures coram Sanctitate Sua habitis, præfatorum Eminentissimorum & Reverendissimorum DD. Cardinalium, qui rem mature, ac diligentissime discusserunt, sententiis, decrevit, & declaravit, responsa alias in Causa hujusmodi ab eadem Congregatione data, & à Sanctitate Sua die 20. Novembbris 1704. confirmata & approbata, necnon Mandatum, seu Decretum ab Eminentissimo & Reverendissimo Domino D. Cardinali de Tournon, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali in Imperio Sinarum die 25. Januarii 1707. hac de re editum, ab omnibus & singulis, ad quos spectat, inconcusse, & inviolabiliter, sub censuris & penis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse, quovis contra faciendi quæsito colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione à quibus Personis sive Secularibus, sive Regularibus, etiam specifica & individua mentione, & expressione dignis, ac quavis Ecclesiastica dignitate fulgentibus, ad Sedem Apostolicam interposita, quam propterea Sanctitas Sua rejiciendam esse decrevit, ac re ipsa rejicit. Porro cum idem D. Cardinalis de Tournon in suo Mandato, seu Decreto supradicto Apostolice decisioni die 20. Novembbris 1704. late se expressè inbærere professus fuerit, Sanctitas Sua ulterius declaravit, ipsum Mandatum, seu Decretum una cum censuris in eo contentis ad normam eorumdem responsorum accipieundum esse, itaut nihil per illud responsis præfatis additum, seu detractum fuisse censendum sit, ac omnia, quæ in eis insunt, etiam in Mandato, seu Decreto prædicto inesse intelligantur. Cœterum Sanctitas Sua, tametsi non sine ingenti animi sui mœrore acceperit, quod humani generis hostis multiplicia in die zizania in latissimis illis Regionibus superseminare non cessat; non tamen propterea in eis Catholicæ Religionis propagandæ saluberrimum ac sanctissimum opus ullatenus deserere volens, sed illud majori, qua potest, animi contentionе, ac studio, iisque potissimum dissidiis, quibus inibi Christianæ Fidei seges veluti spinis suffocatur, prorsus submotis, ardentiùs, semper, & enixius promovere cupiens, congruam super præmissis, aliisque ad ea pertinentibus Instructionem confici, illamque dicto D. Cardinali de Tournon, quatenus adbuc in illis partibus commoretur, si minus, illi qui ejus loco deputatus fuerit, necnon Episcopis, & Vicariis Apostolicis carumdem partium transmitti mandavit, qua non

A 3

mi-

AVSA

minus debitæ Apostolicorum Decretorum executioni, quam Missionariorum concordiae, Evangelice veritatis prædicationi, atque animarum saluti opportune consulatur. Demum, ut nimirum illi de his rebus scribendi licentia, que non sine Fidelium scandalo inter Partes diuturna contentione exasperatas invaluit, modus imponatur, Sanctitas Sua districte præcepit omnibus & singulis cuiusvis Ordinis, Congregationis, Instituti & Societatis, etiam de necessitate exprimenda, Regularibus, aliisque quibuscumque secularibus Personis tam Ecclesiasticis, quam Laicis, cujuscumque tandem status, gradus, conditionis, & dignitatis existant, ut in posterum non audeant sub quovis quæsito colore, vel pretextu imprimere, vel quoquo modo in lucem edere Libros, Libellos, Relationes, Theses, Folia, seu Scripta quæcumque, in quibus ex professo, vel incidenter de Ritibus Sinicis hujusmodi, vel de controversiis desuper, seu illorum occasione exortis quomodolibet tractetur, sine expressa & speciali licentia à Sanctitate Sua, seu pro tempore existente Romano Pontifice in Congregatione supradictæ Sanctæ & Universalis Inquisitionis obtainenda. Ut autem ejusmodi prohibitio inviolabiliter observetur, eadem Sanctitas Sua voluit, & declaravit, contravenientes quoscumque excommunicationis latæ sententiæ; Regulares vero etiam privationis vocis activæ & passivæ pœnas ipso facto absque alia declaratione incurrere, & nihilominus aliis etiam pœnis Sanctitatis Suae, & Successorum suorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis subjacere. Libros porro, Libellos, Relationes, Theses, Folia, ac Scripta quæcumque, que in futurum contra præsentis prohibitionis tenorem edi contigerit (citram illam aliorum hactenus editorum approbationem, super quibus opportunè providebitur) pro expressè prohibitis haberi voluit, absque alia declaratione, sub pœnis & censuris in Regulis Indicis Librorum prohibitorum contentis. Impressores vero, præter Scriptorum sic impressorum amissionem, pecuniaris, aliisque corporalibus pœnis, juxta criminis gravitatem, teneri mandavit. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Joseph Bartolus Sanctæ Romane & Universalis Inquisitionis Notarius.

At vero nec Decretum hujusmodi ad difficiles animos subjiciendos valuit. Itaque Clemens idem Papa XI. quò illos tandem aliquando frænaret, Constitutionem anno 1715. evulgavit, qua solemniter iterum confirmavit antedictas Sacræ Inquisitionis responsiones, easque exactè & ad amissim observari mandavit, præclusis omnibus iis effugiis, quibus perfectam earum observantiam contumaces homines aliquo pacto evadere potuissent; & est tenoris, qui sequitur:

CLEMENTIS PAPÆ XI.

Præceptum super omnimoda, absoluta, integra, & inviolabili observatione eorum, quæ alias à Sanctitate Sua in Causa Rituum, seu Ceremoniarum Sinensem decreta fuerunt: cum rejectione quarumcumque rationum, seu excusationum ad ejusmodi Decretorum executionem declinandam altatarum, ac præscriptione Formula Juramenti per Missionarios illarum partium præsentes & futuros bac in re præstandi.

CLEMENS PAPA XI.

Ad futuram rei memoriam.

Ex illa die, qua, nullo licet meritorum nostrorum suffragio, Catholice Ecclesie gubernacula, hoc est, munus sua amplitudine gravissimum, ac temporum iniustitate molestissimum, Deo sic disponente, suscepimus, nihil Nobis manum clavo admoventibus antiquius fuit, quam acerrimas contentiones jampridem in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortas, sem-

AVSA

4

perque in dies magis invalescentes tam circa quasdam voces Sinicas ad sanctum & inefabile Dei nomen exprimendum inibi usurpatas, quam circa nonnullos earum gentium Ritus, veluti superstitiones à quibusdam ex Missionariis predictis reprobatos; ab aliis vero, utpote eos civiles tantum afferentibus, permisso, Apostolici Iudicij censura opportune dirimere, ut, sublati dissidiis, Christianæ Religionis, Catholicæque Fidei propagationem turbantibus, omnes tandem id ipsum dicerent in eodem sensu, & in eodem sententia, unoque ore glorificaretur Deus ab iis, qui sanctificati sunt in Christo Iesu.

Hoc consilio responsa illa, quæ ad varias questiones super ejusmodi rebus excitas, previo diuturno examine, dudum, videlicet tempore fel. record. Innocentii Papæ XII. Predecessoris nostri inchoato, ac deinde iussu nostro per plures annos continuato, auditisque utriusque Partis rationibus, necnon complurium Theologorum, & Qualificatorum sententiis à Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitorum adversus hereticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum data fuerunt, Nos die 20. Novembris 1704. eadem auctoritate confirmavimus, & approbabimus.

Ea autem, quæ in responsis hujusmodi decreta fuerunt, sunt quæ sequuntur: Cum Deus Optimus Maximus congruè apud Sinas vocabulis Europæis exprimi nequeat, ad eumdem verum Deum significandum, vocabulum *Tien Chù*, hoc est, Cœli Dominus, quod à Sinensibus Missionariis, & Fidelibus longo ac probato usu receptum esse dignoscitur, admittendum esse: nomina vero *Tien Cœlum*, & *Xang Ti* Supremus Imperator, penitus rejicienda.

Idecirco Tabellas cum inscriptione Sinica *King Tien*, Cœlum colito, in Ecclesiis Christianorum appendi, seu jam appensa in posterum inhibi retineri permittendum non esse.

Ad hæc nullatenus, nullaque de causa permittendum esse Christifidelibus, quod præsint, ministrent, aut intersint solemnibus Sacrificiis, seu Oblationibus, quæ à Sinensibus in utroque æquinoctio cuiuscumque anni Confucio, & Progenitoribus defunctis fieri solent, tamquam superstitione imbutis. Similiter nec esse permitendum, quod in Ædibus Confucii, quæ Sinico nomine *Miao* appellantur, iidem Christifideles exerceant; ac peragant Ceremonias, Ritus, & Oblationes, quæ in honorem ejusdem Confucii sunt tum singulis mensibus in Novilunio & Plenilunio à Mandarinis, seu primariis Magistratibus, aliisque Oficialibus, & Literatis, tum ab eisdem Mandarinis, seu Gubernatoribus, ac Magistratibus, antequam dignitatem adeant, seu saltē post ejus possessionem adeptam; tum denique à Literatis, qui postquam ad gradus sunt admissi, è vestigio ad Templum, seu Ædem Confucii se conferunt.

Præterea non esse permittendum Christianis in Templis, seu Ædibus Progenitoribus dicatis Oblationes minus solemnies eisdem facere, nec in illis ministrare, aut quomodolibet inservire, vel alios Ritus, & Ceremonias peragere.

Item nec esse permittendum præfatis Christianis Oblationes, Ritus, & Ceremonias hujusmodi coram Progenitorum Tabellis in privatis domibus, sive in eorumdem Progenitorum Sepulchris, sive antequam defuncti sepulturæ tradantur, in eorum honorem fieri consuetas, unâ cum Gentilibus, vel seorsim ab illis peragere, eisque ministrare, aut interesse; immo prædicta omnia, utpote quæ, perpensis hinc inde deductis, necnon diligenter, ac mature discussis omnibus, ita peragi comperta sunt, ut à superstitione separari nequeant, Christianæ Legis cultoribus ne quidem permittenda esse, præmissa publica, vel secreta protestatione, se, non religioso, sed civili, ac politico tantum cultu erga defunctos illa præstare, nec ab eis quidquam petere, aut sperare.

Non tamen per hæc censendam esse damnatam præsentiam illam; seu assentiam merè materiale, quam cum Gentilibus superstitione peragentibus, citra

ullam sive expressam, sive tacitam gestorum approbationem, ac quovis ministerio penitus secluso, eisdem superstitionis actibus quandoque praestari contigat à Christianis, cum aliter odia & inimicitiae vitari non possunt: factâ tamen prius, si commode fieri poterit, Fidei protestatione, ac cessante periculo subversionis.

Demum permittendum non esse Christifidelibus Tabellas defunctorum Progenitorum in suis privatis domibus retinere, juxta illarum partium morem, hoc est, cum inscriptione Sinica, qua Thronus, seu Sedes Spiritus, vel Animæ N. significetur, immo nec cum alia, qua Sedis, seu Thronus, adeoque idem, ac priori, licet magis contracta inscriptione, designari videatur. Quo verò ad Tabellas solo defuncti nomine inscriptas, tolerari posse illarum usu, dummodo in eis conficiendis omittantur omnia, quæ superstitionem redolent, & secluso scandalo, hoc est, dummodo qui Christiani non sunt, arbitrari non possint, Tabellas hujusmodi à Christianis retineri eâ mente, quâ ipsi illas retinent, necnon adjectâ insuper declaratione ad latus ipsarum Tabellarum apponendâ, quâ, & quæ sit Christianorum de defunctis fides, & qualis Filiorum, ac Nepotum in Progenitores pietas esse debeat, enuntietur.

Per præmissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si quæ sint, ab iis gentibus peragi consueta, quæ verè superstitione non sint, nec superstitionis speciem præferant, sed intra limites civilium & politiorum Rituum contineantur. Porro quænam hæc sint, & quibus adhibitis cautelis tolerari valeant, tum pro tempore existentis Commissarii & Visitatoris Generalis Apostolici, seu ejus vices exercentis in Imperio Sinarum, tum Episcoporum, & Vicariorum Apostolicorum illarum partium judicio relinquendum esse: qui tamen interea omni, quo poterunt, studio, ac diligentia curare debebunt, ut Gentium Ceremoniis penitus sublati, illi sensim à Christianis, & pro Christianis hac in re usu recipientur Ritus, quos Catholica Ecclesia pro defunctis piè præscripsit.

Post hec verò labente ferè sexennio, nempe die 25. Septembris 1710. auditis iterum dictorum Cardinalium, qui rem maturè, ac diligentissime discusserunt, suffragiis, eadem responsa, necnon Mandatum, seu Decretum, quod illis expressè in barendo, à pie recordationis Carolo Thoma, dum vixit, ejusdem Sancte Romanæ Ecclesie Cardinali de Tournon nuncupato, tunc Patriarcha Antiocheno, Comissario, & Visitatore Apostolico Generali in præfato Imperio Sinarum, die 25. Januarii 1707. editum fuit, ab omnibus & singulis, ad quos spectabat, inconcusse & inviolabiliter sub censuris & penis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis observanda esse decrevimus & declaravimus, quovis contrafaciendi quæsito colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione à quibusvis Personis ad Nos, & Sedem Apostolicam interposta, quam propterea prorsus rejiciendam esse similiter decrevimus, ac re ipsa rejectimus, prout in Decreto bac de re edito fuisse continetur.

Hæc omnia plenè & abundè sufficere debuissent, ut ea, que inimicus homo superfeminaverat, zizania ex agro illo radicibus evellerentur, Fidelesque omnes nostris, & hujus Sanctæ Sedis mandatis ea, qua par erat, humilitate & obedientia obsequerentur: præsertim cum in calce responsorum prædictorum à Nobis, sicut premittitur, confirmatorum & approbatorum, Causam jam finitam esse apertis, & perspicuis verbis pronunciatum fuerit.

Verum, cum, sicuti ex eisdem partibus non sine intimo animi nostri dolore ad nostri pervenerit Apostolatus auditum, tam enixè à Nobis præscripta responsorum hujusmodi executio male à plerisque, sive vano falsoque obtentu, quod illa à Nobis suspensa fuerint, vel minus legitimè promulgata, sive conditionum, ut perperam afferitur, in eis insitarum, & ante executionem ipsam verificandarum, factorumve, super quibus ipsa emanarunt, non justificatorum ratione, sive ulteriorum à Nobis ea in re

AVSA
eden-

5

edendarum declarationum colore, sive gravium, quæ tam Missionariis, quam Missioni ipsi ex demandata executione obvenire possent, periculorum formidine, sive demum Decreti dudum, nempe die 23. Martii 1656. super ejusmodi Ritibus, seu Ceremoniis Sincis à præfata Congregatione Cardinalium editi, ac à recol. mem. Alexandro Papa VII. etiam Prædecessore nostro approbati prætextu, necnon sine gravi Pontificia nostræ authoritatis injuria, Christifidelium scando, ac salutis animarum detimento, satis diu, multumque eludatur, aut saltem nimium retardetur.

Hinc est, quod Nos, ex commissæ Nobis divinitus Apostolicæ servitutis munere, difficultates, tergiversationes, subterfugia, & prætextus hujusmodi penitus & omnino è medio tollere, ac rejicere, necnon Christifidelium quieti, animarumque saluti, quantum Nobis ex alto conceditur, prospicere cupientes, de eorumdem Cardinalium consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnibus & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in supradicto Sinarum Imperio, aliisque ei conterminis, sive adjacentibus Regnis, ac Provinciis nunc & pro tempore quandcumque existentibus sub suspensionis ab exercitio Pontificalium, & Interdicti ab ingressu Ecclesiæ, eorum vero Officialibus, ac Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque illorum locorum Ordinariis, ac etiam Vicariis Apostolicis, qui Episcopi non sint, eorumve Provicariis, necnon Missionariis tam secularibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Regularibus, sub excommunicationis latæ sententiæ, à qua nemo à quoquam, præterquam à Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo constitutus, absolvit possit, & quoad Regulares etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnis per contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurriendis, tenore præsentium præcipimus, ac in virtute sanctæ obedientiæ mandamus, ut responsa præinserta, omniaque, & singula in eis contenta exactè, integrè, absolutè, inviolabiliter, & inconcussè observent; ac ab eis, quorum cura ad illos spectat, similiter observari, quantum in ipsis est, carent, & faciant: neque illis, sive ullo ex superiorius expressis, sive alio quovis titulo, causa, occasione colore, vel prætextu contravenire quoquo modo audeant, vel præsumant.

Præterea motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, barum serie statuimus, & sub eisdem excommunicationis reservata, ac privationis vocis activæ, & passivæ pœnis ordinamus, ut omnes & singuli Ecclesiastici tam sacerdtales, quam predictorum Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, Regulares, ad Sinas, aliave præfata Regna, & Provincias, sive ab hac Sancta Sede, sive etiam ab eorum Superioribus missi, & quandcumque in posterum mittendi, cujusvis tandem tituli, aut facultatis vigore illic existant, vel in futurum extiterint, missi scilicet, statim ac præsentes Literæ eis innotuerint; mittendi vero, antequam ibidem aliquod Missionarii munus exercere incipient, Juramentum defideliter, integre, ac inviolabiliter observando ejusmodi Precepto, ac Mandato nostro, juxta formulam in præsentium Literarum calce annotandam, in manibus Commissarii & Visitatoris Apostolici in præfato Imperio Sinarum pro tempore existentis, vel alterius ab illo deputati, sive, eo deficiente, in manibus Episcoporum, vel Vicariorum Apostolicorum dictarum partium, in quorum respectivè jurisdictione commorantur, vel commorabuntur, aut aliorum ab eis deputatorum, Regularis vero in manibus insuper Superiorum sue Religionis, vel ab illis deputatorum in eisdem partibus existentium, præstare omnino debeant, ac teneantur: ita ut ante præstationem juramenti hujusmodi, & subscriptionem sub eadem formula ab unoquoque, qui juramentum ipsum præstiterint, propria manu faciendam, nullum Missionarii manus continuare, aut exercere, immo nec tanquam deputati ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut tanquam simplices sue Religionis Presbyteri, sive alio quovis titulo, causa, seu privilegio, de quibus expressa, specialis, & specialissima esset facienda mentio, Christifidelium Confessiones audire, concionari, aut Sacraenta quomodolibet administrare

re ullo modo valeant; nullisque omnino facultibus, sive sibi speciatim, sive suis respectivè Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatis, etiam Iesu, hujusmodi generaliter à Sede præfata concessis uti possint, sed quoad eos, præter, & ultra superius expressas pœnas, omnes, & singulae facultates prædictæ omnino cessent, nulliusque roboris sint, & esse censeantur.

Omnia autem furamenta hujusmodi per quoscumque Missionarios tam Sæculares, quam Regulares, in memororum sive Commissarii & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, sicut præmititur, præstanda, postquam subscriptione munita fuerint, vel saltem authentica illorum exempla per eosdem Commissarium & Visitatorem Apostolicum pro tempore existentem, Episcopos, & Vicarios Apostolicos, ad præfatam Congregationem Cardinalium, quanto citius fieri poterit, transmittantur.

Superiores vero Regulares cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Iesu, illic nunc, & pro tempore existentes, sub eisdem pœnis teneantur non solum idem furamentum in prælatorum sive Commissarii, & Visitatori Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, juxta modum supra præscriptum, præstare, ejusque formulæ subscribere, sed etiam illius præstationem à suis respectivè Subditis exigere, ac autentica ea super re documenta quam primum transmittere ad suos respectivè Superiores Generales, qui illa memoratae Congregationi Cardinalium statim tradere debebunt.

Decernentes, easdem præsentes Literas, & in eis contenta quacumque, etiam ex eo quod prædicti, & alii quicunque in præmissis interesse habentes, seu babere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, Ordinis, præminentiae, & dignitatis existant, seu alias specifica & individua mentione, & expressione digni illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditæ, causæque, propter quas præsentes emanarint, sufficienter adductæ, verificatae, & justificatae non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore Juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove qualibet, etiam quantumvis magno & substanciali, ac inexcogitato, & inexcogitabili, individuali expressio nem requirente defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversum vocari, aut ad terminos Juris reduci, seu adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessso, vel emanato, quempiam in Judicio, vel extra illud, uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis à Sede præfata concessorum privilegiorum prætextu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu objici possent, minimè refragantibus, suos plenarios, & integros effectus sortiri, & obtainere, easque propterea, omnibus & singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus & omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandcumque spectavit, inviolabiliter & inconcussè observari, sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici, Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & præfate Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præminentia & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuiilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate & autoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum & inane, si secus super his à quoquam quavis autoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non

AVSA

Non obstantibus præmissis, & quatenus opus sit, nostra, & Cancellaria Apostoliæ Regula de Jure quæsito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, ac quarumvis Ecclesiarum, & alii quibuslibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & consuetudinibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatis, etiam Jesu, ac Ecclesiis predictis, aliisque quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus, & specialissima mentione dignis à Sede predicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, & remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, presentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis babentes, illis alias in suo robore permanuris, ad præmissorum effectum bac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Formula autem Juramenti, sicut præmittitur, præstandi est, quæ sequitur, vide licet: Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N. vel ad Provinciam N. à Sede Apostolica, vel à Superioribus meis, juxta facultates eis à Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, & Ceremoniis Sinensibus in Constitutione Sanctissimi Domini Nostri Domini Clementis Divina Providentia Papæ XI. hac de re edita, qua præsentis Juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integrum ejusdem Constitutionis lecturam optimè noto, plenè ac fideliter parebo, illudque exactè, absolútè, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo, Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties quoties id evenerit, poenis per prædictam Constitutionem impositis me subjectum agnosco & declaro. Ita tactis Sacrosanctis Evangelii promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.

Ego N. manu propria.

Ceterum volumus, & expresse mandamus, ut aedem præsentes Literæ, seu earum exempla, etiam impressa, notificantur, & intimentur omnibus & singulis memoratorum Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut tam suo, quam prædictorum eis respectivè Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi & observare spondeant, actumque sponzionis hujusmodi in scriptis reddant; earum verò exempla prædicta pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu inferiores in Sinis, aliisque Regnis, & Provinciis supradictis degentes, cum arctissimis preceptis easdem Literas, & in eis contenta quæcumque plenariè, & integrè, ac verè, realiter, & cum effectu in omnibus & per omnia similiter

exx.

AVSA

Q. 9

exequendi, & observandi. Quia verò difficile foret, Literas hujusmodi originales ubique ostendi, & publicari, volumus pariter, & decernimus, illarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publicis subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eamdem prorsus fidem tam in Judicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, que haberetur ipsi presentibus, si forent exhibitæ, vel ostense. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 19. Martii 1715. Pontificatus Nostri Anno Decimoquinto.

F. Oliverius.

Per Constitutionem Apostolicam adeo solemnem, qua Clemens Papa XI. se huic controversiæ finem dedisse testatur, justum & æquum videbatur, eos, qui Sanctæ Sedis autoritatem sese quam maximè revereri profitentur, humili & obsequenti animo illius Judicio semet omnino subjecere, nec ulterius quicquam cavillari. Nihilominus inobedientes & captiosi homines exactam ejusdem Constitutionis observantiam se effugere posse putarunt, ea ratione, quod illa Praecepti titulum præfert, quasi vero non indissolubilis Legis, sed Praecepti merè Ecclesiastici vim haberet; tum etiam quod illam debilitatam existimarent ex Permissionibus quibusdam, quas super iisdem Sinensis Ritibus publicavit Carolus Ambrosius Mediobarbus Patriarcha Alexandrinus, cum Commissarium & Visitatorem Generalem Apostolicum in iis Regionibus ageret.

Nos igitur animadvententes, prædictam Constitutionem Christiani Cultus puritatem respicere, quem illa ab omni superstitionis labe immunem servare contendit, nullo modo ferre possumus, quemquam existere, qui eidem repugnare temerè audeat, aut contemnere, perinde ac ipsa Supremam Apostolicæ Sedis decisionem non contineret, & id, quo de agitur, non ad Religionem spectaret, sed quid per se indifferens foret, aut quædam variabilis disciplinæ ratio. Proinde autoritate ab Omnipotenti Deo Nobis traditâ uti volentes ad illam in suo robore omnino servandam, de authoritatis ejusdem plenitudine non modo eam approbamus & confirmamus, sed etiam, quantum possumus, omnem vim & firmitatem, ad illam magis, magisque roborandam ac stabiliendam, adjicimus, eamque in se plenam & omnimodam Apostolicæ Constitutionis autoritatem habere dicimus & declaramus.

Permissiones autem, quarum obtenuit aliqui prædictæ Constitutionis robur infringere conantur, originem duxerunt à responsionibus quibusdam, quas duo viri, qui jampridem in Sinarum Regno fuerant, ad quæsita nonnulla dederunt, quæ super ejusdem Constitutionis Apostolicæ executione ac praxi Missionarii quidam proposuerant. Responsiones itaque hujusmodi una cum dubiis illis, nullo tamen Romani Pontificis sive approbantis, sive aliquid de suo addentis indicio, transmissæ fuerunt ad præfatum Patriarcham Alexandrinum, ejus animi instruendi causa, utque illis uteretur, prout circumstantiæ rerum, ac temporis postularent: integro tamen remanente Apostolicæ Sedis Jure eas comprobandi, vel etiam revocandi, si quando conformes, aut repugnantes Constitutionis prædictæ decretis ullo modo compertæ forent.

Vix Sinarum Regnum Patriarcha Alexandrinus ingressus, in iis angustiis se positum intellexit, ut coactus fuerit in publicum emittere, non quidem responsiones, quas præmemorati duo Viri ad proposita quæsita dederant, bene verò Permissiones octo, quæ ab illis fuerant deductæ, atque inde ab eodem Patriarcha in Pastorali sua Epistola insertæ, cuius tenor est, uti sequitur:

Caro
AVSA

Carolus Ambrosius Mediobarbus Dei, & Apostolicę Sedis gratia Patriarcha Alexandri-
 nus, necnon in Indiis Orientalibus, ac Sinarum Imperio, finitimiisque Regnis, & Insulis
 Commissarius, & Visitator Generalis Apostolicus cum facultate Legati
 Omnibus Episcopis, Vicariis Apostolicis, ac Missionariis, qui in predictis partibus
 degunt, salutem in eo, qui est omnium vera salus.
 Benedictus Deus, & Pater Domini nostri Iesu Christi, Pater misericordiarum, &
 Deus totius consolationis, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, ut possimus,
 & ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt, per exhortationem, qua exhortamur, &
 ipsi à Deo. Nil etenim Nobis magis in animo fuit, ex quo in Sinarum Imperium, Deo
 favente, pervenimus, quam cum iis omnibus, qui in hac Evangelica Vinea laborant,
 os ad os loqui. Desideravimus enim videre vos, aut aliquid impertiremur vobis gratiae
 spiritualis ad confirmandum vos, idest simul consolari in vobis per eam, quae in invicem
 est, fidem vestram, atque meam. Verum, quia non sapientiam hujus seculi loquuti fuimus,
 in timore & tremore multo faimus apud vos, satiusque duximus, ad sedandam
 tempestatem adversus Evangelicos Operarios ingruentem, Nos in mare projicere, ut vos
 jactari sinatis. Adjutor noster nunc & erit ille Deus, qui dedit Nobis in mari viam, &
 in aquis torrentibus semitam. Veritatem dicimus in Christo, non mentimur, testimoniū
 Nobis perhibente conscientia nostra in Spiritu Sancto; quoniam tristitia Nobis
 magna est, & continuus dolor adhaeret cordi nostro, quod praesentes non potuerimus
 solari vos, ut fructum aliquem haberemus & in vobis, & in ceteris gentibus. At vero
 quod non licuit per presentiam agere, saltem per epistolam non impedimur. Primū
 quidem gratias agimus Deo nostro per Jesum Christum pro omnibus vobis, qui Spiritu
 Sancto ferventes & fortes Sanctę Sedis mandatis rationabile exhibetis ministerium ve-
 strum jactantes cogitatum in eum, cui à Domino dictum est: Pasce oves meas: cui tra-
 ditæ sunt claves Domus David: si aperit, non est qui claudat, si claudit, non est qui
 aperiat. Quotquot estis macte animis, vigilate, state in fide, viriliter agite, & confor-
 tamini, quia merces vestra magna est in Cœlis. Ministerium vestrum implete, attendi-
 te vobis, & doctrine. Lucerne estote, non minus lucentes exemplo, ac zelo prædicationis
 ardentes. Si qui vero adhuc effent hesitantes & in opere non efficaces, obsecramus
 vos, fratres, per nomen Domini nostri Iesu Christi, ut idipsum dicatis omnes, & non
 sint in vobis Schismata, sitis perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia. Non am-
 plius invicem judicemus. Unusquisque vestrum pari humilitate, ac obedientia S. Sedis
 mandatis obsequatur, ut vestra obedientia in omnem locum divulgetur. Non enim opus
 est, ut aliquem actum faciamus, ut Sanctissimi Domini Nostri Clementis Papa XI.
 mandata jam promulgata vobis innotescant, vimque habeant, ut absque ulla tergiver-
 satione executioni mandentur. Nihil proinde innovamus: sed relinquimus res, prout
 sunt; hoc est, nullatenus Constitutionem super Ritibus Sinicis à Sanctissimo Domino
 Nostro Clemente Papa XI. die 19. Martii 1715. emanatam suspendimus, aut,
 quæ in ea vetantur, permittimus. Ob aliqua tamen quibusdam Missionariis cir-
 ca quasdam Ceremonias peragi consuetas suborta dubia, ut quilibet in Vinea Domi-
 ni strenue, ac viriliter laborare queat, nonnulla adnotamus, quæ permitti poterunt,
 quæ & separatim unicuique secundum quæsta dedissemus, nisi compertum Nobis esset,
 una cum incertis nuntiis jam disseminata proborum animos, & Christifideles bonæ vo-
 luntatis non parum perturbasse. Omni igitur, quo poteritis, studio ac diligentia cu-
 rare debetis, ut gentium Ceremoniis penitus sublati, illi sensim à Christianis, & pro
 Christianis usu recipientur Ritus, quos Catholica Ecclesia piè prescripsit. Primo. Per-
 mittitur Christianis Sinensibus in suis privatis domibus uti Tabellis defunctorum
 inscriptis solo nomine defuncti, appositâ ad latus declaratione debitâ, & omissâ
 quacunque superstitione in earum constructione, nec non secluso omni scando.
 Secundo. Permittuntur omnes Ceremoniæ Nationis Sinicæ erga defunctos, quæ

non

non sint aut superstitiones, aut suspectae, sed civiles. **Tertio.** Permittitur Confucii Cultus ille, qui Civilis est, & etiam ejusdem Tabellæ purgatae & literis, & superstitionis inscriptione, & adjuncta declaratione debitâ, sicuti permittitur ante ejus Tabellam correctam accendi candelas, ura odores, apponi comedabilia &c. **Quarto.** Permittitur pro usu, & expensis funerum offerri candelas, odores adjunctâ in schedula debitâ declaratione. **Quinto.** Permittuntur reverentiae genuflexionum, & prostrationum erga Tabellam correctam, aut etiam erga feretrum, aut defunctum. **Sexto.** Permittitur preparari mensas cum dulciariis, fructibus, carne, & cibis usualibus circa, aut coram feretro, ubi sit Tabella correcta, cum debita declaratione, & omissis superstitionis, pro quadam honestate tantum, & pietate erga defunctos. **Septimo.** Permittitur coram Tabella correcta reverentia dicta *Ko teu* tum in anno novo Sinico, tum in aliis anni temporibus. **Octavo.** Permittitur coram Tabellis reformatis accendi candelas, ura odores cum debitissimis cautelis, sicuti etiam ante tumulum, ubi pariter collocari possunt cibi, ut supra dictum est, adhibitis cautelis, ut in superioribus. *Apostolici ergo viri Ecclesiam adhibentes non habentem maculam, neque rugam, ponant manum suam ad aratrum, nec respiciant retro. Videte fratres vocationem vestram; non enim auditores Legis justi sunt apud Deum, sed factores Legis justificabuntur. Obscuramus itaque vos, ut dignè ambuletis vocatione, qua vocati estis, solliciti servare unitatem Spiritus in vinculo pacis. Nè diutius agamus secundum potestatem, paternè vos commoneare voluimus per epistolam. Amabilem illum Patrem familias, qui exiit primo mane conducere Operarios in Vineam suam audite: Quid hic statis totâ die otiosi? Ite & vos in Vineam meam. Vocem Patris perpendite, & illam judicis time-te. Ipsi vos probate; virtus enim Dei erit vobis in auxilium, ac plenam ministerio Verbi Dei functi recipietis mercedem, immarcessibilem nimirum à Pastorum Principe gloriae coronam. Nè quis vos seducat in anibus verbis obedire veritati. Scitote, quod obedientes voci ejus, qui misit vos, rationem non eritis reddituri pro animabus, sed unusquisque vestrum pro se rationem reddet Deo. Quicumque sub diversis pretextibus cessandum sibi putat à ministerio Missionarii, laedit animam suam, & de alienis æterno judici rationem reddet. Quam dabit homo commutationem pro anima sua, & pro alienis? Deus est vitis vera, vos palmites. Qui non ferent fructus in eum, aresent tanquam palmites; & collecti, & alligati in fasciculos ad comburendum mitten-tur in caminum ignis inextinguibilis. Respicite Dominum nostrum Jesum Christum secus viam ambularem, qui in fici arbore nihil invenit, nisi folia tantum, & ait illi: Nunquam ex te nascantur fructus in sempiternum. Si aliqui palmites jamdiu conversi in amaritudinem, qui expectabantur, ut tandem facerent uvas, spinas super spinas adiecissent, vobis, vobis à die ire, à die furoris, & indignationis Domini! Attendite ad verba, quæ mandat vobis per Servum suum Dominus abduc misericors. Revertimini ad Deum vestrum, manete in eo, qui manens in vobis purgabit vos, & desideratos cunctis gentibus fructus afferetis. Apostolico satisfecisse nos muneri judicamus; non enim subterfugimus, quominus annuntiaremus omne consilium Dei vobis, ut nullam excusationem habeatis de peccatis vestris. De cætero quotquot eritis obedientes, fratres, gaude-te, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habete; & Deus pacis, & dilectionis erit vobiscum.*

Cum vero ad promovendam in Neophytes debitam Decretis Apostolicis obedientiam, presentium nostrorum Literarum notitiam iisdem Neophytes minimè necessariam esse, sed satis esse eos in viam salutis dirigere juxta Pontificie Constitutionis prescripta, compertum sit, ne quis eorum, ad quos praesentes Literæ directæ sunt, cujuscumque Ordinis, aut Instituti, aut Congregationis fuerit, aut Societatis etiam Jesu, praesentes Literas, aut quæ in eis continentur (exceptis Permissionibus, quæ quidem caute, & ubi necessitas tantum, aut utilitas postulaverit, patefacienda erunt) sive directe,

sive
AVSA

sive indirecte per se , vel per alium voce tenus , aut scripto in Linguam Tartaram , aut Sinicam vertat , aut quocumque modo cuilibet , qui Missionarius non sit , nota faciat , sub excommunicationis latæ sententiæ , à qua non nisi à Nobis , aut à Summo Pontifice (præterquam in articulo mortis constitutus) absolvit possit , & quoad Regulares etiam privationis vocis activæ , & passivæ pœnis per Contrafacentes ipso facto absque alia declaratione incurrendis tenore præsentium vetamus , & in virtute sancte obedientie prohibemus . Datum Macai in Palatio noſtre Residentiæ die 4. Novembris anno 1721.

Cum autem Patriarcha Alexandrinus in præallata Pastorali mentem suam satis prudenter explicuisset , nimurum Pastoralis hujus suæ Epistolæ notitia opus non esse ad promovendam in Neophytois erga Pontificia Decreta venerationem , & observantiam , cum satis esset , ut juxta Constitutionis Pontificiæ mandata in via salutis dirigerentur , præterea cum omnibus , & quibuscumque interdictum voluisset , sub poena quoque excommunicationis latæ sententiæ , ne quis illam in Sinensem , aut in Tartaricum sermonem verteret , aut cuiquam , qui Missionarius non esset , eam palam faceret ; de Permissionibus autem cum statuisset , non nisi cautè , & ubi tantum utilitas , vel necessitas id postularet , esse evulgandas : profectò omnis , ad quem Pastoralis illa dirigebatur , ex tali procedendi modo haud obscurè inferre debebat , quantis ille animi angustiis obsessus , & quam anceps , ac perplexus in Permissionibus hujusmodi proponendis extitisset ; adeò ut œconomia quadam usus fuisset ad loci , & temporis circumstantias prorsus necessaria : à qua putandum est eum recessurum fuisse , si libertas sibi data esset rem discutiendi cum Episcopis , aliquo doctis Viris , qui nihil aliud , quam Christiani cultus puritatem , & Apostolicæ Constitutionis observantiam ante oculos haberent . At Permissiones illæ contrà expressam adeò Patriarchæ ipsius voluntatem evulgatae ; & quod mirum , Pekini Episcopus per binas suas Pastorales mandavit , sub poena suspensionis ipso facto incurrendæ , universis Diœcesis suæ Missionariis , ut observarent , & observari præciperent Constitutionem : *Ex illa die* , juxta Permissiones , quas ipse contendebat , ad ea potissimum referri , quæ in præcita Constitutione fuerant solemniter interdicta . Præcepit insuper , ut Christifideles quater singulis annis in diebus omnium celeberrimis distinctè instruerentur cum in iis , quæ Constitutione Apostolica prohibentur , tum in iis , quæ à Patriarchæ Alexandrini Pastorali permittuntur .

Enimvero Clemens Papa XII. Prædecessor noster tam audax Episcopi Pekinensis factum æquo animo ferre haud potens , muneri suo maximè interesse judicavit binas illas Epistolas damnare , ac penitus reprobare Apostolico Brevi , quod anno 1735. promulgavit : in quo sibi , ac Sanctæ Sedi facultatem reservauit declarandi Sinensibus Christianis mentem suam , & ejusdem Sanctæ Sedis sententiam in iis , aliisque , quæ ad materiam hujusmodi spectarent . Præfatum autem Breue est tenoris sequentis :

CLEMENTIS PAPÆ XII.

Revocatio , annulatio , & cassatio duarum Epistolarum Pastorali bon. mem. Francisci Episcopi Pekinen. nuper defuncti , die vi. Julii , & die xxij. Decembris MDCCXXXIII. circa Ritus Senenses editarum.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolicae sollicitudinis Nobis divinitus commissa racio Nos admonet , ut ea , quæ Christianæ Religionis , Catholicæque Fidei propagationi , ac incrementis quacumque ratione obſtare posse dignoscuntur , quantum Nobis ex alto conceditur , recidere , ac è medio tollere ſtudeamus . Cum itaque , ſicut ad Apostolatus noſtri notitiam pervenit ,

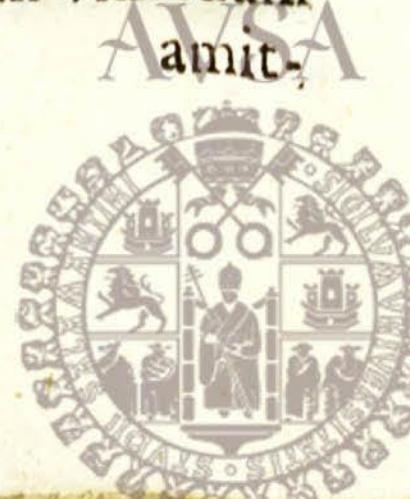
occas-

8
occasione binarum Epistolarum, quas Pastorales vocant, bon. mem. Francisci dum vi-
veret, Episcopi Pekinen. nuper defuncti, die 6. Julii, & 23. Decembris anni 1733.
circa Ritus Sinenses editarum, graves in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum
partium Missionarios exorte fuerint dissensiones, que uberes fructus, quos Sancta Ma-
ter Ecclesia ex assiduo Operario in illam Agri Dominici partem missorum labore
præstolatur, impedire, aut morari possent; Nos, ut pristina inter eos Missionarios
pax, & animorum concordia, sublatis quibusvis dissidiis, restituatur, de opportuno
in præmissis remedio providere volentes, ac Epistolarum prædictarum tenores, & alia
quæcumque etiam specificam, & individuam mentionem, & expressionem requiren-
tia, præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & exactè specificatis habentes,
de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, qui jussu no-
stro Epistolas ipsas sedulò ac diligenter examinarunt, consilio, ac etiam motu proprio,
& ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis pleni-
tudine binas memorati Francisci Episcopi Pekinen. Epistolas Pastorales præfatas, ac
pœnas, & alia quæcumque in eis contenta, cum omnibus, & singulis inde secutis, &
forsitan quandocumque secuturis, penitus, & omnino nulla, invalida, & irrita, nul-
liusque prorsus roboris, & momenti esse, & perpetuo fore, tenore præsentium decla-
ramus: & nihilominus ad majorem cautelam, &, quatenus opus, illa omnia & singula
motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus harum serie itidem per-
petuo revocamus, cassamus, irritamus, annullamus, & abolemus, viribusque, &
effectu penitus, & omnino vacuamus, ac pro revocatis, cassatis, irritis, nullis, in-
validis, & abolitis, viribusque, & effectu penitus, & omnino vacuis semper baberi
volumus: Nobis insuper, & Apostolicae Sedi reservantes facultatem Christifidelibus
in eodem Regno degentibus aperiendi nostram, & dictæ Sedis mentem post maturam
itidem habitam deliberationem super aliis rebus, que bujusmodi materiam respiciunt:
Decernentes ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, &
fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus, &
singulis, ad quos quomodolibet spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, præ-
sertim verò Archiepiscopis, Episcopis, Vicariis, Pro-Vicariis, & Missionariis Aposto-
licis tam sacerdibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis
etiam Jesu, Regularibus in supradicto Sinarum Regno nunc, & pro tempore existen-
tibus, inviolabiliter, & inconcusse observari, siveque, & non aliter in præmissis per
quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Au-
ditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, & Sedis præfatae Nun-
cios, aliosve quoslibet quacumque præminentia, & potestate fungentes, & functu-
ros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facul-
tate, & autoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super
his à quoquam quavis autoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: In
contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Volumus autem, ut earundem
præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus
Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constituta mu-
nitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra adhibetur, que præsentibus ipsis ad-
biberetur, si forent exhibitæ, vel ostense. Datum Roma apud Sanctam Mariam Majo-
rem sub Annulo Piscatoris die 26. Septembris 1735. Pontificatus nostri Anno
Sexto.

F. Card. Oliverius.

Id verò quod idem Pontifex Clemens XII. sibi, ac Sanctæ Sedi Christianis
Sinensis declarandum reservavit, erat profectò materia Permissionum, de qui-
bus certior jam factus fuerat, deque maximâ inde secutâ inter Missionarios dis-
sensione, cum alii contenderent, Constitutionem: Ex illa die: omnem vim suam

amittere, si Permissio nes illæ in praxi consistant; alii verò factis palam ostendere, Permissionum colore se ad prædictæ Constitutionis observantiam minime teneri, juxta illa, quæ in ipsa Constitutione præscribuntur. Itaque præfatus Prædecessor noster, quò Christianæ Religionis puritatem, quæ in iis Regionibus per exactam præmemoratae Constitutionis observantiam servanda erat, affereret, & controversiis istiusmodi finem aliquando imponeret, examini perquam diligentí totum Permissionum negotium commisit, ita ut à Theologis, tum etiam à Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus Sacræ Inquisitioni Præpositis maturè seriòque discuteretur. Antequam verò supremam de illis sententiam pronuntiaret, ad pleniorum facti notitiam obtinendam, omnes, & singulos; quotquot in Urbe existerent, Sinarum Missionarios, tum etiam complures Juvenes, qui ex iis Regionibus in Europam, educationis, & Christianæ rei addiscendæ causâ, venerant, ad examen super his, servato juris ordine, vocari jussit.

Nos igitur Prædecessoris nostri vestigiis insistentes, eodemque Religionis zelo, quo ille, incensi, ut tanti momenti opus, quod ipse morte præoccupatus absolvere minimè potuit, aliquando tandem, Deo auxiliante, perficeremus, Permissiones illas, & quidem singulas, coram Nobis summo studio, ac diligentia examinari curavimus; neque laborem nostrum tantum, sed Cardinalium quoque, & Sacræ Inquisitionis Consultorum doctrinam & consilium exquisivimus, ac tandem satis apertè compertum habemus, antedictas Permissiones nunquam à Sancta Sede probatas, Apostolicæ Clementis Papæ XI. Constitutioni repugnare, atque a dversari, utpote quæ partim Ceremonias, Ritusque Sinenses à prædicta Constitutione proscriptos admittant, ac veluti probatos atque utendos concedant, partim regulis in ipsa traditis ad vitandum superstitionis periculum opponantur. Nolentes itaque, quemquam ad Constitutionem ipsam summo Christianæ Religionis damno malitiosè evertendam Permissionibus ejusmodi uti, definimus, ac declaramus, præfatas Permissiones ita esse habendas, ac si nunquam extitissent, earumque praxim tamquam superstitionem omnino damnamus & execramur. Itaque præsentis hujus nostræ Constitutionis perpetuò valituræ vi revocamus, rescindimus, abrogamus, atque omni vigore & effectu vacuas esse volumus omnes illas, & singulas Permissiones; easque semper uti cassas, irritas, invalidas, & nullius prorsus roboris, aut vigoris habendas esse dicimus ac pronunciamus.

Præterea cùm Clemens Papa XI. in Constitutione: *Ex illa die: apposuerit hæc verba — Per præmissa nibilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si que sint, que vere superstitione non sint.* — Nos dicimus & declaramus ea verba — *Alia si que sint* — intelligenda esse de usibus, & Ceremoniis diversis ab illis, quas idem Pontifex Apostolicæ Constitutione jam interdixerat, & quas Nos pariter eadem autoritate configimus, atque interdicimus, ne antedictis Permissionibus, quas omnino damnatas volumus, ullus in postrum locus pateat.

Districtè itaque prohibemus, ne quis Archiepiscopus, aut Episcopus, aut Vicarius, aut Delegatus Apostolicus, aut Missionarius tam Sæcularis, quam Regularis, cuiuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, aliorumque, de quibus expressa, & individua mentio fieri debeat, Permissionibus prædictis ullo pacto uti valeat sive publicè, sive privatim, sive palam, sive clam; neque audeat, vel præsumat Constitutionis paulo ante citata verba aliter, ac Nos supra declaravimus, alicui explicare, aut interpretari. Quare ex prædictorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium consilio, motu quoque proprio, ac certa scientia, maturaque deliberatione, tum etiam de plenitudine Apostolicæ potestatis, Constitutionis præsentis tenore, & in virtute sanctæ obedientiæ præcipimus, &

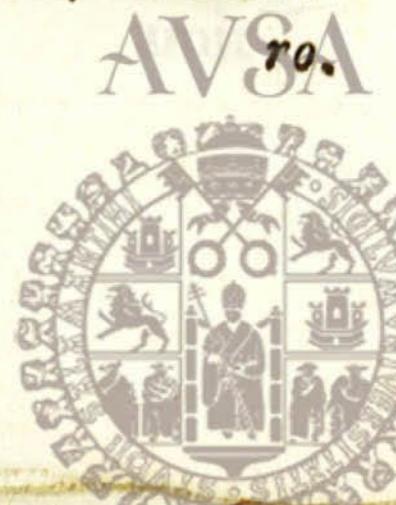
ex-

AVSA

expressè mandamus omnibus & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in Sinarum Imperio, aliisque Regnis, & Provinciis sive finitimis, sive adjacentibus, nunc existentibus, aut olim pro tempore futuris, sub pœnis suspensionis à Pontificium exercitio, & ab Ecclesiæ ingressu Interdicti, eorum verò Officialibus, & Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque eorumdem Locorum Ordinariis, Vicariis quoque, aut Delegatis Apostolicis, qui Episcopi non sunt, tum etiam eorum Provicariis, & insuper Missionariis universis tām Sæcularibus, quām Regularibus cuiuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, sub pœnis privationis quarumcumque, quibus gaudent, facultatum, & suspensionis ab exercitio curæ animarum, tum etiam suspensionis à Divinis ipso facto incurrendæ absque alia declaratione, demum excommunicationis latæ sententiæ, à qua non possint nisi à Nobis, & à Romano Pontifice pro tempore existente absolvi, præterquam in articulo mortis constituti, additâ quoad Regulares etiam vocis activæ, & passivæ privationis pœnâ, præcipimus, & districte mandamus, ut omnia & singula, quæ in hac nostra Constitutione continentur, exactè, integrè, absolutè, inviolabiliter, atque immobiliter non modò ipsi observent, sed etiam omni conatu, ac studio ea ipsa observari current à singulis, & universis, qui quoquo modo ad eorum curam, & regimen spectant; nec colore, causâ, occasione, seu prætextu aliquo huic nostræ Constitutioni ulla in parte contraire, aut adversari audeant, vel præsumant. Præterea quoad Missionarios Regulares cuiuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, ac Societatis quoque Jesu, si quis eorum (quod Deus avertat) exactam, integram, absolutam, inviolabilem, strictamque obedientiam denegaverit iis, quæ à Nobis præsentis hujus Constitutionis tenore statuantur, ac præcipiuntur; eorum Superioribus tām Provincialibus, quām Generalibus in virtute sanctæ obedientiæ expressè mandamus, ut homines hujusmodi contumaces, perditos, ac refractarios à Missionibus absque ulla mora dimoveant, eosque in Europam statim revocent, ac de illis notitiam Nobis exhibeant, ut reos pro gravitate criminis punire valeamus. Quod si prædicti Superiores Provinciales, aut Generales huic nostro præcepto minus obtemperaverint, aut in eo desides fuerint, Nos contra ipsos quoque procedere non recusabimus, atque inter cætera mittendi aliquem ex ipsorum Ordine in eorum Regionum Missiones privilegio, seu facultate eos perpetuò privabimus.

Postremò, ut hæc nostra Constitutio in suo robore semper integra, ac firma maneat, volumus quoque, ut ad Formulam Juramenti à Clemente Papa XI. in sua Constitutione præscriptam nonnulla adjiciantur, quæ maximè necessaria putavimus. Idcirco omnes, qui præfatæ Constitutionis vigore sub pœnis in ea contentis Juramentum præstare debebunt, in posterum sequenti Formulâ utentur, videlicet: *Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N., vel ad Provinciam N. à Sede Apostolica, vel à Superioribus meis, juxta facultates eis à Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Precepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, ac Ceremoniis Sinensibus in Constitutione Clementis Papæ XI. bac de re edita, qua præsentis Juramenti formula prescripta est, contento, ac mibi per integrum ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plenè, ac fideliter parebo, illudque exactè, absolutè, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut à Christi inis Sinensibus, quorum spiritualem directionem quoquo modo me habere contigerit, similis obedientia eidem præstetur. Ac insuper quantum in me est, numquam patiar, ut Ritus, & Ceremoniæ Sinenses in Literis Pastoralibus Patriarchæ Alexandrini Macai datis die 4. Novembris 1721. permisse, ac à Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PAPA XIV. damnatae, ab eisdem Christianis ad proxim deducantur. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties quoties id evenerit, pœnis per prædictas Constitutiones impositis me subjectum agnesco, & declaro.*

ro. Ita tactis Sacrosanctis Evangeliiis promitto, voveo, & juro. Sic me Deus
adjuvet, & haec Sancta Dei Evangelia.

Ego N. manu propria.

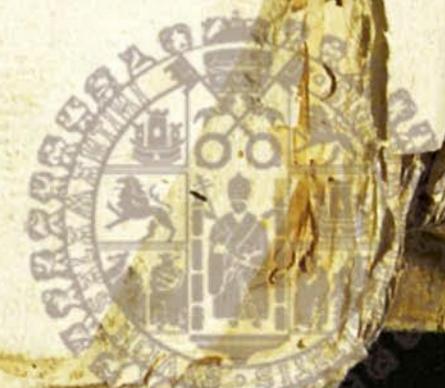
Confidimus igitur fore, ut Princeps Pastorum Jesus Christus labo-
ribus à Nobis, qui ejus vices in terris gerimus, in hoc gravissimo nego-
tio diu impensis benedicat, ut in amplissimis illis Regionibus Evan-
gelica lux clarè, nitidèque effulgeat, ac præpotenti manu sua sic
pia nostra consilia promoteat, ut Regionum earumdem Pastores
intelligent, planèque sibi persuadeant obligationem, qua ipsi tenen-
tur vocem nostram audire, & sequi. Confidimus quoque, Deo fa-
vente, ex eorum cordibus inanem illum metum sublatum iri, ne vi-
delicet per exactam Pontificiorum Decretorum observantiam infide-
lium conversio retardetur. Nam hæc à Divina Gratia sperari potissi-
mum debet, quæ quidem ab eorum ministerio longè non aberit, si
Christianæ Religionis veritatem impavidè prædicaverint, atque eâ
puritate, quæ ipsis ab Apostolica hac Sancta Sede tradita est, pa-
rati quoque ad eam propugnandam sanguinem effundere, exemplo
Sanctorum Apostolorum, aliorumque Christianæ Fidei Clarissimorum
Propugnatorum, quorum sanguis tantum absuit, ut Evangelii cursum
interciperet, aut retardaret, ut potius Vineam Domini florentem
magis, & fidelium animarum copiosorem efficeret. Nos quidem pro
viribus nostris Deum oblectabimus, ut invictam illis hanc animi fir-
mitatem, & Apostolici zeli robur concedat. Verum ad eorum me-
moriam deducimus, ut quando ad Sanctas Missiones destinantur, se
tamquam veros Iesu Christi discipulos cogitent, & ab eodem se missos
fuisse, non ad gaudia temporalia, sed ad magna certamina, non ad
honores, sed ad desperationes, non ad otium, sed ad labores, non
ad requiem, sed ad afferendum fructum multum in patientia.

Volumus autem ut earumdem presentium transumptis, etiam im-
pressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in
Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis eadem fides prorsus adhi-
beatur, quæ ipsis originalibus Literis adhiberetur, si forent exhibi-
tae, vel ostensæ.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis,
innovationis, revocationis, rescissionis, abolitionis, cassationis, an-
nullationis, damnationis, ac ordinationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indig-
nationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Aposto-
lorum ejus se noverint incursum. Datum Romæ apud Sanctam Ma-
riam Majorem quinto Idus Julii Anno Incarnationis Dominicæ millesimo
septingentesimo quadragesimo secundo Pontificatus Nostri Anno
Secundo. — P. Card. Pro-Datar. — D. Card. Pas. — Visa de Curia
N. Antonellus. — J.B. Eugenius. — Registrata in Secretaria Brevium.

Anno à Nativitate Domini Nostri JESU CHRISTI millesimo septingen-
tesimo quadragesimo secundo Indictione quinæ die vero nona Augusti,
Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris & Domini Nostri Domi-
ni BENEDICTI Divina Providentia PAPÆ XIV. Anno Secundo, supra-
dicta Constitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Basilice Lateranensis,
& Principis Apostolorum, & Cancellariae Apostolicae, Curia Generalis in
Mon-

AVS

Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Sebastianum Amadeum Apost. Curs. et O. proposito

Nicolaus Cappelli Mag. Curs.

Petrus de Propertiis Successor Cantareli Cur. Capitol.

Notarius.

Loco **X** Sigili.

Concordat hoc Exemplar cum Literis Apostolicis in formam transumpti redactis, Publicatis, & afixis ut suprà, mibi infra scripto Notario ad hunc effectum exhibitis à R. P. Præsentato Fr. Francisco Serrano, Procuratore Provintiæ Santissimi Rosarii Filipinarum, Sacri Ordinis Prædicatorum, eidemque R. P. Præsentato devolutis in quorum fidem, ego infra scriptus Notarius Apostolicus, ac de Numero Tribunalis Nuntiature Apostolice Hispaniarum præsentem, licet Typis datum, signo & subscriptione meis munivi requisitus in fidem, Matriti die ~~erogimus~~ mensis Septembri anno Domini millesimo septingentesimo quadragesimo secundo.

*Sig. Petrum de Propertiis
Notario
Caballer*

AVSA

